

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL VESPER DE XINA

El vesper del Marroc i dels Balcans ha canviat de domicili i s'ha traslladat a l'Extrem Orient, a l'ex-Celeste Imperi.

Qui hi fiqui la mà, sabrà el que és bo.

La mel de Xina, que semblen entossudits en tastar els Governos, costarà cara als pobles.

Ara mateix hem estat a dos pams d'un conflicte gros.

L'atac dels nipons a Si-Nan-Fu hauria pogut encendre una guerra mundial, una guerra més gegantina encara que la que va ensagorar Europa des de 1914 a 1919.

No poden consentir els anglesos i els ianquis l'hegemonia japonesa a l'Asia.

El control de Xina pels nipons determinaria la pèrdua de l'Índia per a Anglaterra i de Filipines per als Estats Units.

Conseqüència: tot el continent asiàtic i tot l'Oceà Pacífic, caurien sota les mans o els peus del Mikado. L'aigua i la terra, per tant, canviarien de senyor.

I bé. Això no succeirà sense que les armes decideixin la partida.

Anglesos i ianquis no es deixaran arrabassar així com així el domini del món.

La intenció dels japonesos, no obstant, és ben clara. ¿No diuen els ianquis que América per als americans, això és per als nordamericans.

Doncs aquest mateix és el programa dels nipons. Asia per als asiàtics, això és, per als japonesos.

Elogi de la premsa

No per defensar-la dels atacs de Muñoz Seca i l'"Azorín"—que no valen la pena—sinó perquè és de justícia, volem fer avui l'elogi de la Premsa.

Hi han blasmes que són de desitjar, i hi ha blasmadors que, quan volen enutjar, honoren.

Ni l'explotador de l'"astracà" ni el turiferari del cacic de Mula tenen autoritat moral per a fer de predicadors i censors de costums i homes, i llurs grolleries contra el periodisme no mereixen més que el menyspreu.

No és metafísicament impossible que a les Redaccions dels diaris hi hagi algun subjecte que, si badeu, us pugui prendre el rellotge i la cartera.

Per ara, però, la policia no ha aconseguit, per aquests motius, apuntar-se cap "tanto". Les detencions de periodistes que ha practicat, totes han estat per delictes de pensament.

Som, doncs, tan honorats com els buròcrates i com els diputats "cuneros", mentre no es demostri el contrari.

I una mica més decents, que els "roude-cuir" que surten a fer el pallasso a l'escena i que els intellectuals, amb vocació de cirabotes, que debuten amb uns quants bram anarquistes per acabar fent de lacais del afusellador de Ferrer.

¿Significa això que les intemperàncies dels autors d'"El clamor" ens hagin molestat?

No. No ens han molestat. No ens poden molestar a nosaltres aquest parell de "pin-

QUIN ATREVIMENT!

Sant Pere: —Aquesta conquesta del cel ja em comença a empipar. Aquests mortals s'atreveixen a tot!

tes" associats per a treballar en col·laboració en una comèdia infeliç.

L'un és un analfabet, un insolent mental que no té més que barra i "sans-façon". L'altre un arrivista sense escrúpols, un deficiènt moral, disposat a tot per a triomfar. En resum, dos irresponsables, incapaçs d'esmena i indignes de sagraments.

Amb això que ningú no entengui que la Premsa és indiscutible. No hi ha res d'indiscutible. Els que tot ho critiquen, no fóra lògic que reivindicessin per a ells el privilegi de no ésser criticats. Però, una cosa és la crítica i altra l'escarni, l'insult i el vituperi.

La Premsa ha pecat molt, ha pecat més que Magdalena.

La Premsa té molts defectes. Els han posat de manifest Kunt Hansum a "El redactor Lyng"; Paul Brulat, a "Le faïence de gloire"; i a Espanya López Pinillos a "El luchador", i Ciges Aparicio a "Del periodismo y de la política". Puig i Ferrer, amb "Servitud", també va baixar amb la llanterna a la clayeguera.

Hi ha, però, Premsa i Premsa. Hi ha Premsa ideològica, Premsa política i Premsa industrial. La Premsa política fou la de ahir, la Premsa industrial és la d'avui, la Premsa ideològica serà la de demà. La Premsa política i la industrial tenen els mateixos defectes de la política i de la indústria. La primera és mentidera, la segona utilitària. La Premsa ideològica és l'única que diu la veritat, que defensa la llibertat, que representa l'esperit.

Aquesta premsa és la que redimeix l'altra, la de l'anunci, la del crim, la de l'escàndol, la del "perro chico".

Pensem amb ella quan fem la direcció del periodisme.

No oblidem la Premsa petita quan parlem de la Premsa gran.

Hi ha al costat de la Premsa rica, de la Premsa del negoci i del *chantage*, la Premsa franciscana. Hi ha la Premsa d'idees, que és la Premsa màrtir, la Premsa Crist.

ANGEL SAMBLANCAT

L'apropament dels pobles

Molt s'ha parlat, en aquests últims temps, d'unir els pobles amb lligams ben forts contra la guerra. Les negociacions portades a cap per homes de voluntat, l'esforç dels quals estava per damunt de tot, han sofert el desengany de no ésser escoltats per aquells que podrien, per llur cooperació, esdevenir-ne fermes puntals. Això ens demostra que hi ha un perill, i aquest és la desavinença de les nacions que estan dintre d'aquest afer.

Uns cerquen la pau amb bons raonaments en comprendre el què és la guerra, i fan sentir la justícia damunt d'aquells que són perillosos en aquestes temptatives. Als polítics deslligats davant dels ulls dels espectadors, amb els seus diferents caires, només que hi hagi un incident entre ells, de seguida els veiem amb polèmiques pels diaris, i si els deixen anar les regnes soltes, se'ls veu l'esperit de guerra, que guaita amenaçador. Aquests incidents fan sentir, a cada home, la por de què no esclati una altra guerra, tan brutal com la passada.

L'apropament dels pobles es veu que encara està lluny. L'ideal que tenen moltes nacions és fer canons, passar metralladores per les fronteres. Si anem per aquest camí, no veurem, mentre hi hagi odís i ambicions, la tan esperada pau i l'apropament dels pobles.

MIQUEL TARRAGÓ

Diàleg dels desconeguts

LIBERALITAT I COMPRESIO

—Hola! El veig amb un llibre sota el braç.

—Sí.

—El deu portar per presumir.

—No, senyor. Jo sóc un home que té la bona costum de no presumir ni amb els llibres ni amb res. Altrament, els llibres els porto per llegir.

—Bé, no s'entugi.

—No m'entujjo. Amb vostè no m'entujjare mai.

—I quin llibre és?

—Miri.

—"La senda roja", d'Alvarez del Vayo. I què és això?

—Un llibre sobre Rússia...

—Com el de Josep Pla, vaja.

—Un xic més seriós, més verídica i més intel·ligent que el de Josep Pla.

—Però escrit en castellà.

—Sí, senyor.

—Ja no el llegiria jo.

—Per què?

—Perquè està escrit en castellà.

—No l'entenc.

—Sí, senyor; jo només lleigeixo llibres catalans.

—Però, home, això em sembla una mania idiota. El valor d'un llibre no consisteix en què estigui escrit en castellà, en català o en francès.

—Això ja no m'interessa. Jo compro només tots els llibres que es publiquen en català.

—Se'n publiquen molts que no tenen cap mena de bondat, que és llàstima perdre el temps llegint-los.

—A Castella també se'n publiquen.

—Però, veu? jo, com que sóc un home més intel·ligent i serè que vostè, no els lleigeixo.

—Es que jo, si compro i lleigeixo tots els llibres catalans, ho faig per patriotisme.

—Es un patriotisme mal entès i que no ens fa cap bé.

—Per a mi no hi ha cap escriptor català que escrigui malament, que no tingui una valor o altra.

—I això per què?

—Pel sol fet d'ésser catalans.

—Aquest xovinisme no ens portarà a cap bon camí. Hem d'obrir els braços a la intel·ligència, vingui d'on vingui. I, sobretot, quan la intel·ligència tingui un aire de liberalisme, de democràcia.

ANDREU BADÍA I BIOSCA

Pius XI, Mussolini i les dones

El Sant Pare ha escrit una carta al cardenal-vicari, contra l'armament de les dones feixistes. En les esferes polítiques hom contrasta que el papat s'allunya cada dia més de la política del quirinal. Tanmateix, el dictador havia aclapat de favors el Vaticà. Esperava ésser pagat amb la mateixa moneda. Això és una prova d'imprevisió: és prou sabut que nostra Santa Mare Església és, de vegades, dolça amb els forts i rude amb els febles. Si li deixen un tovalló s'emporta les tovalles. Deixar-li posar un peu, a un lloc, és deixar-n'hi prendre possessió.

Tanmateix, aquesta vegada, la tesi pontifical és la més humana, la més liberal, la més moderna. Pius XI considera el seu paper de papa com el d'un pare comú que arbitra les querelles entre els germans divi-

dits i s'esforça a reconciliar-los. La gran ambició del pontífex seria de figurar, per un dels seus delegats, al Congrés de les Nacions. Fa temps que treballa en una encíclica contra el nacionalisme obcecat, que ha causat la darrera guerra i ha ensagonat l'Europa. Diverses vegades s'ha anunciat l'aparició d'aquest document pontifical. Però sempre, a darrera hora, intervenen per justificar el retard.

Aquests ajornaments provenen, en part, dels catòlics de França i, sobretot, dels feixistes i de Mussolini. ¿Què és, en efecte, el feixisme, sinó un nacionalisme exasperat? Condemnar l'un en nom de l'Església, és, doncs, excomunicar l'altre. Però si és fàcil de llançar tots els llamps eclesiàstics, enfonsar la llança dels canons sagrats, contra els particulars, no és el mateix fer-ho contra un partit d'oposició... i és perillós d'enfrontar-se amb la doctrina dels que tenen el ceptre. I, sobretot, a Itàlia, on cap acord legal, fins avui, no assegura l'"statu quo" del papat.

L'encíclica contra el nacionalisme imperialista podria costar molt cara al Papa. La paciència no és pas la qualitat primordial del duce. I podria molt bé posar en el cas, al sobirà pacifista del Vaticà, de tenir de traçar lluny d'allí les seves mules i les seves teories... Tanmateix, no és fàcil que les coses acabin tan malament. Tot acabarà, sens dubte, com d'ordinari, amb algun pas-titxo.

Resta, però, la qüestió de principis. ¿Segons l'Evangeli i el Papa, la dona pot entrar a una milícia i ésser sotmesa a l'impost de la sang? Pius XI diu no. Però hi ha la Bíblia. La Bíblia és plena de guerreres. No oblidem el passatge de la bella Judith que tallà, tan galantment, el coll al seu amant Holofernes. Dàhila s'acontentà solament amb els cabells. Hi ha encara el fet de què els aragonesos facin capitana, a la Verge, de les tropes espanyoles, sense que cap Papa hi tingui res a dir. I a França hi ha Joana d'Arc, canonitzada per Pius X. ¿La màrtir de Rouen, serà despullada de la seva aurèola per Pius XI? ¿Li farà un retret del seu casc militar i de la seva espasa?

Les infal·libilitats del Papa es succeeixen i no s'assemblen pas: és el que fa la força del papat.

AMBICIO

Voldria posseir-te...

Oh, món esclavitzat!,
i del teu cos marcir-te
el vici i el pecat.

Al cim més alt pujar-te;
enrotllar-te amb les mans;
i mes ungles clavar-te
fins devenir sagnants.

Voldria fer-te a trossos,
mateix que una magrana;
i trossejar-te els ossos
que fan morir de gana...

I pres d'una ira encesa
xafar-los com raïm,
i après de l'escomesa
llançar-los a l'abim.

Voldria posseir-te...
Oh, món esclavitzat!,
i el teu cervell omplir-te
d'Amor i de Bondat.

Voldria asserenar-te
i treure't de l'escull;
després, festós, besar-te
omplert mon cor d'orgull.

Voldria assaborir
l'encant d'un món fet nou;
que no pogués sofrir
pel pes crudel del jou.

PERFECTE AMELLA

Barcelona a les fosques

Creuran, tal vegada, que anem a protestar perquè no podem ni arribar a considerar-nos ni a ésser deixebles de la "Ville Lumière"? Res d'això; nosaltres, si hem posat aquest títol a aquest comentari és senzillament per afany de remarcar una de les coses bones que tenim.

Per a nosaltres, l'estar amb molts llums i, a l'ensem, a les fosques, a més d'ésser molt important i prou demostratiu, és molt convenient; i dona fe de què l'interès que mereixem es atès com cal. Alguns—ja ens ho pensem—diran enèrgicament: "no senyor val més veure-hi clar sempre, i a tot hora", però, què n'estan d'errats—i perdonin— els que tal exabrupte diguin o pensin—; no és millor no veure-hi massa clar de vegades?

¿Què fariem si no poguéssim, en una hora o altra, anar mig d'amagatotis i poder amagar les taques? "Això és hipocresia—repliquen—. I bé, que no és preferible ésser hipòcrita fent veure que un és net, que no—per ésser franc—mostrar la brutícia, perquè després fins en sortim perjudicats?"

Hi ha que rendir-se a l'evidència, senyors queixosos. El nostre país és catòlic, no protestant, i, per tant, no val a repetir, a tall de ceba o fent el sac de gemecs, que ací el que hi manca és llum, encara que no hi hagin taquígrafs, com més a més va demanar un dia humorístic el difunt Antoni Maura. El necessari, precisament, per tranquil·litat, per salut pública i per no alterar les normes naturals, és estar a les fosques o el més apropiat. Per altra banda, ¿que no n'hi ha prou de llum ja on pertoca haver-n'hi? ¿On s'ha de veure-hi pel que s'hi pugui veure? Doncs, ¿què hi fa que no n'hi hagi gaire allà on no ha d'haver-n'hi i la poca que hi ha encara hi sobra?

I com que nosaltres som dels que no volem parlar per parlar, vinga l'exemple tot seguit i ull a la pissarra: A Barcelona hi han—és clar, a més de les dels teatres—algunes característiques importants, per als de dintre i per als forans; això, encara que sembli en vers, és veritat; però, avui, en citarem només dues: l'una és la munió de gent d'ullera, volem dir de perjudicats de la vista; i l'altre, és la munió de parelles particulars, home i dona vaja.

Quant als primers, sabut és que el que fa més mal a la vista és la llum artificial; doncs, tret de les vies centríques i llocs on hi hagi algun estament, ¿no és bo que es deixi a mitja fosc, almenys, la resta? Així es beneficien els perjudicats per no augmentar-los-hi el mal, i als conservadors sortosos de la bona vista, per no fer-los-hi venir la malura.

Quant a les parelles amoroses, ¿volem un mal més greu per a elles que ara comencin a posar focus potents per tots els indrets i reconets? ¿On haurien d'anar les parelles amants de l'aire lliure? A tancar-se? Això seria tant com fer el joc als llogaters de reservats, amb el perill corresponent d'un probable compromís per les femelles. Prou que se les miren i critiquen quan van al cinema, no mancaria més que les vegessin... Ca, ca, barret!...

Heus ací, doncs explicat el per què només pensant en aquests dos prismes, nosaltres trobem que el títol de "Barcelona a les fosques" no és gens criticable, sinó tot el contrari; i un motiu més que tenim per defensar la gestió municipal, brindant-lo a la propaganda de la "Societat d'Atracció de Forasters"; ja que, lògicament pensant, la major part de forasters hauran de pensar com nosaltres. No pot ésser d'altra manera...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

El pervenir de la "Radio"

Per haverse radiat fa pocs dies, des d'una de les emissores de la nostra ciutat, una peça teatral que resulta poc afalagadora per a la clerecia, hom diu que els jesuïtes s'han enutjat i han retirat llur protecció a l'estació esmentada.

Es veu que els soldats de Loyola ja consideraven que, un medi de propaganda tan poderós com és la "Radio", no podia ésser emprat més que A. M. D. G., o sigui a profit exclusiu dels jesuïtes.

Aquest cas podia ésser el punt de partida de noves orientacions radio-telefòniques, perfectament d'acord amb les corrents modernes.

Sembla indubtable que, temps a venir, la radiotelefonía substituirà la Premsa diària en la feina d'escampar notícies arreu del món, amb positiu avantatge per al públic, car resultarà a més bon preu i disposarà de mitjans més ràpids.

Quan això vingui, el mateix que avui passa amb la Premsa passarà amb les emissores; ço és: que n'hi haurà de tots colors, responnent als estats d'opinió que hi hagi aleshores. Així tindrem Radio-liberal, Radio-conservadora, Radio-socialista, Radio-patriòtica, etc.

¿No els sembla que aquesta divisió podria començar-la ja des d'ara, l'estació de què parlem, responnent al "boicot" jesuític amb una intensa propaganda liberal?

Això desterraria l'emissió de conferències ensopides, versos carrinclons i cançonetes poca-soltes que avui es veuen obligats a radiar per donar gust a les sagristies. Podria fer-ne una tasca de veritable cultura popular, que hom aplaudiria.

Si es decideixen, comptin amb nosaltres, i tinguin la seguretat de què no hi perdrien res.

"Al cel amb cotxe"

Un savi alemany ha descobert un nou sistema per a fer caminar els autos a una velocitat veritablement terrorífica.

Hom parla de 400 quilòmetres per hora i confia en poder anar molt més de pressa en perfeccionar-se l'invent.

Aquest consisteix en substituir el motor de gasolina per una sèrie coordinada d'explosions de coets, que, en comunicar llur impuls al mecanisme del vehicle, el llancen materialment com si fos un projectil.

Es parla també d'aplicar el nou sistema a l'aviació, per tal d'aconseguir realitzar raids interplanetaris que fins avui s'havien considerat impossibles.

A hores d'ara ja s'estan projectant seriosament viatges a la lluna i al planeta Venus.

Amb una mica més podrà complir-se l'aspiració dels nostres catòlics acabats que, com diu molt bé "El Místic", de Rossinyol, volen anar al cel... però hi volen anar amb cotxe.

El petó condemnat

Al Japó, el Govern ha prohibit els petons en els films. En la vida, homes i dones, poden besar-se amb tota tranquil·litat i alegria, però sempre amb certa mesura.

La prohibició obeeix al criteri del Govern, de què els petons, si són una cosa normal i acceptada en la vida, resulten baixament immorals en la pantalla. Nosaltres començem una dama de l'aristocràcia barcelonina, una senyora casada, amb fills de set anys, una senyora respectada per tothom i considerada per tothom honesta, que diu,

referint-se a no recordem quin actor cinematogràfic:

—Ai! Els petons d'aquest home me'ls sento a la boca!

Cal advertir que aquesta dama forma part de no sé quantes juntes de dames i Ropers, que va a missa cada dia, confessa i demés.

Al Japó es veu que no volen que les dames posin en ridícul a llurs marits, amb exclamacions com la que hem referit. I prohibeixen el petó cinematogràfic.

Potser aquesta moral és una moral més lògica i ben entesa que la nostra.

El senyor Càrol

El senyor Càrol és el príncep Càrol, que s'està convertint en un príncep d'òpera.

Ha anat a Londres i de Londres el volen treure. El Govern anglès no vol prínceps d'aquesta mena.

Ell, per a no anar-se'n, ha fet veure que es posava malalt. Però ni això li ha valgut.

I que és trist ésser príncep!, deu pensar el senyor Càrol.

Converses d'infants

Una revista francesa, "Maternitat", publica una pila d'acudits i de frases ingènues dels infants. Moltes d'elles tenen molta més gràcia que les empescades pels Muñoz Seca i companyia, genis del teatre espanyol contemporani.

Heus n'ací un:

Una nena de tres anys està molt enfeïnada a dibuixar un gos per enlluernar una tieta seva que l'està mirant.

Tanmateix, com no sap prou bé quantes potes cal pintar-li al gos, comença a traçar al seu entorn una pila de ratlletes petites.

—Què és això—li pregunta sa tia—. ¿Ignores que els gossos no tenen més que quatre potes?

Però la noieta alça les espatlles amb indiferència:

—¿No veus—diu—que aquest és el gos de Jesús?

Pobre senyor!

A Viena han detingut el coronel Gustau Ollff i l'han portat a una clínica de malalties mentals.

El coronel Ollff, que és divisionari de l'exèrcit imperial, envià recentment a la Legació de Mèxic una lletra amenaçant amb represàlies terribles si no cessaven les persecucions contra els catòlics d'aquell país.

Pobre senyor!

Un càstig ben merescut

A Terrassa, el passat dissabte, quan uns obrers estaven col·locant unes figures de pedra representant els apòstols, en la façana de l'església en construcció, caigué una de les estàtues ferint a quatre dels obrers.

¿Això també ens voldran fer creure que era un miracle?

Sí, senyors; es tractava, segons sembla, de quatre obrers d'idees avançades i el cel els va voler castigar.

Angel Samblancat

A l'hora d'entrar en màquina aquest número, Angel Samblancat segueix a la presó.

Ens diuen, però, que la seva llibertat és imminent. Si s'ha retardat n'ha tingut la culpa Sant Isidre.

A veure si, decididament, surt d'una vegada!

Correu de l'estranger

La tensió anglo-egípcia

Anglaterra, d'ençà que discuteix amb l'Egipte les condicions d'independència que li ha concedit després de la guerra, suprimint el protectorat reconegut per les potències, l'Anglaterra, tant la de Mac-Donald, com la de Chamberlain, ha fet reserves sobre tres punts. Vol guardar el control de la defensa militar d'Egipte; el control de les comunicacions imperials, i finalment, protegir les persones i els interessos estrangers.

Es aquest darrer punt que ha provocat el conflicte actual. La llei sobre reunions públiques, presentada al parlament egípcia, refusa tota ingerència estrangera en matèria de policia política. Dissortadament, diversos fets contra els estrangers i l'assassinat de Sirdar han provat que, és difícil de fiar-se de les autoritats egípcies, per assegurar la tranquil·litat dels europeus.

Tanmateix, el conflicte actual, no és més que la pedra de toc. Nahas Patxà, cercant a dictar una legislació autònoma en el seu domini, ha volgut provar quina fóra la reacció anglesa sobre un dels punts reservats, però no el principal. L'experiència és feta. Londres cedirà encara menys en els altres.

A les negociacions que han seguit entre el ministeri de Londres i Sarwad Patxà, el Govern anglès havia proposat al del Caire de sostenir la seva candidatura a l'entrada de la Societat de Nacions. Si els egipcis haguessin estat més calculadors, s'haurien aprofitat d'aprofitar-se d'una proposta que els podria ajudar a perfilar llur independència.

Es, gràcies a llur presència a Gènova, que els Dominions anglesos, la Irlanda en particular, a la qual tant l'Egipte es complau a comparar-se, han conquerit, poc a poc, la igualtat amb la Gran Bretanya. Acceptant les condicions angleses, i entrant alhora a la S. D. N., l'Egipte hauria tingut el mitjà de discutir internacionalment i pública, davant l'opinió mundial, la legitimitat de les servituds que eren intolerables i inútils.

El pitjor per a tots els nacionalismes és isolar-se i quedar cara a cara amb el seu tutor.

Les festes de Joana d'Arc a París

La festa de Joana d'Arc, que hauria d'ésser per al poble de França l'ocasió de retre homenatge a l'admirable camperola que salvà el seu país, malgrat la traïció dels senyors feudals i la covardia del rei, ha esdevingut una mena de parada feixista.

La burgesia ha fet seva la cerimònia. La manifestació prengué l'aire d'un acte d'hostilitat contra la democràcia.

Totes aqueixes gents, capellans, boy-scouts, alumnes d'escoles i liceus enrolats ja en l'exèrcit de la contra-república, és curen poc de la humil joveneta dels grans destins misteriosos i desfilen pels carrers menys per admirar que per provocar. Llur seguici semblava dir:

"Fixeu-vos-hi, nosaltres som les tropes de la reacció! Homes d'esquerra, esguarden-nos per aprendre a ésser savis!

No es tractà, doncs, d'una festa nacional, sinó d'una revista de totes les forces de què disposen les dretes.

Una festa verament nacional es celebra en una atmosfera d'entusiasme, o en un ambient de recolliment. El poble l'embolcalla amb llurs murmurs, l'ànima amb la seva emoció.

Res d'això hi hagué a París, a les passades festes de Santa Joana d'Arc.

La desfilada semblava llarga, inacabable. Res no vibrava entre els homes que la presenciaven. Res no semblava tampoc brillar en els que passaven.

Els curiosos hi acudiren, certament... però el poble, el veritable poble, aquell que crea les revolucions i fa les popularitats, no hi era.

Joana d'Arc fou cremada per l'Església, per haver, en consolidar el poder real, enfonsat, els senyors feudals, protectors de l'Església.

I avui són els col·laboradors, els inspiradors del feudalisme modern, els qui, en companyia de l'Església, pretenen tenir el monopoli de Joana d'Arc i gosen fer-la servir de bandera per les seves empreses!...

Pobre Santa Joana!...

La Xina i el Japó

Els japonesos són uns ironistes deliciosos!

Comencen per trametre a Xantoung, un cos d'armada amb l'artilleria necessària per aterrar-ho tot. Lliuren batalla contra un enemic real o suposat. Res no se'ls resisteix. Són vencedors.

Aleshores declaren fredament, després de vuit dies de matança, que "volien arreglar les coses per via diplomàtica".

Els xinesos demanen la intervenció de la Societat de Nacions.

Tanmateix el "Temps", amb tota la seva gravetat—una gravetat gairebé superior a les de "La Vanguardia"—declara que tot es una "maniobra oblíqua" per falsejar la situació.

Alta política

Bernad Shaw, el gran escriptor anglès, publicà fa poc a la Premsa una lletra protestant de les condicions en què dos individus foren condemnats a mort per l'assassinat d'un agent de policia el setembre de l'any passat.

A propòsit d'aquesta lletra es feren algunes preguntes a la Cambra dels Comuns, a les que respongué el ministre de l'Interior amb extremada reserva.

Un dels diputats, el senyor Hopkinson, preguntà:

—I qui és aquest Bernard Shaw?

I el ministre digué:

—No sé... Crec... Em sembla que és un escriptor.

La resposta del ministre produí les rialles de la Cambra i el senyor Hopkinson—que, segons "El Liberal", de Madrid, mereixia ésser assambleista—s'assegué sense poder explicar-se el per què d'aquell riure.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

SALAS DE PALLAS

Hi ha pobles que es distingeixen pel seu afany de millorar l'ensenyament, la higiene pública, l'administració, etc., etc. El nostre és assenyalamment apàtic. Tant se li en dona de tot.

Quan va instal·lar-se, per aquestes terres, el servei telefònic, aquesta vila gaudi també del nou mitjà de comunicació. A l'efecte, es posà un aparell per al servei públic, i l'Ajuntament s'obligà a pagar un tant al mes, demés de l'encarregat i el local. El poble és petit (800 estadants), i, com que no hi ha grans comerços, aquell aparell per a tots (pagant), feia la feina de la vila.

L'any passat es posà un abonament, i, per a què pogués gaudir del servei telefònic, s'emparmà els fils a la línia general; i ara es

L'AFER XINES

—Pobres japonesos!
 —I pobres de nosaltres si arriben a guanyar els xinesos!

LA PREOCUPACIO PEL DINER

—Ha vist els Nords quina manera de baixar?
 —D'això en tenen la culpa els italians, que s'han donat massa importància perquè han anat al Pol Nord.

dóna el cas que a Salàs tenim dues Centrals: una que la paga l'Ajuntament i que a les llistes de telèfons diu amb tota claretat "L'ofertorio públic", i l'altra, la de l'abonat, el que, segons parer meu, hauria d'entendre's amb la Central, i no ho fa, ja que quan es demana a Salàs, Pobla o Tremp, els mateixos senyals que rep la Central, rep ell al seu aparell, i si no s'innova del que parlen els conferenciants (encara que siguin de lluny), és perquè no deu voler.

Es contenen fets molt significatius de tafanejament per part de l'abonat o de la seva família, i s'ha fet tan general aquest "rum-rum", que ningú, que hagi de parlar de quelcom seriós, no fa us d'aquest mitjà de comunicació, perquè té sempre el pensament de què, aquell aparell intrús, farà saber el que vol dir.

¿Oï que és especial que dintre d'una línia, que baixant de la Vall d'Aran enllaça amb totes les d'Espanya, hi hagi un abonat que pot saber el que parlen dos conferenciants que visquin un a cada punta de nació?

Doncs, així és i consti que no fem bon pes; perquè, si el volgués fer, diria els casos de tafanejament que per aquí es contenen.

Explicat el cas, sols em manca adreçar aquestes ratlles als senyors directors de la "Compañía Telefónica Nacional" i al nostre Ajuntament. Als primers, perquè, si no eren sabedors del fet, que puguin assabentar-se'n; i, si creuen que per la dignitat del servei convé posar-hi cura, que li posin, i si creuen que ja està bé així, que vagin fent; i als segons, perquè tota vegada que un xerraire fa públic el fet, que no consentim més l'abús, ja que no posa gaire a bon punt el seu nom i perjudica greument el poble.

I, d'una manera especial, adreço aquesta lletra als llegidors d'aquest setmanari, perquè puguin formar-se concepte de l'apatia que regna en aquest poble, el qual sembla que estigui als llims.

I per avui, farem punt, esperant els fets.

Un xerraire

PUIGREIG

Tenim un Ajuntament que no ens el mereixem. No som dignes de tenir un Ajuntament com el que tenim. No en som dignes i ens n'avergonyim.

Mea culpa! Mea culpa!

Ara mateix, el nostre digníssim i mai no prou lloat Ajuntament, ha tingut una idea genial, una idea que passarà a la posteritat.

Sembla que es fa un homenatge als germans Quintero, autors dramàtics. L'homenatge és en metàl·lic per a no desdir d'una època tan idealista com la nostra.

Els Quintero no són fills de Puigreig. Són andalusos i guanyen un grapat de mils duros a l'any. Ells no haurien d'acceptar aquest homenatge en metàl·lic. Sembla, però, que l'accepten. Els diners mai no vénen malament: ni quan vénen dels Ajuntaments.

Perquè és l'Ajuntament qui organitza i contribueix a l'homenatge. Deu ésser per agraïment.

El nostre ha contribuït amb 65 pessetes. No és gaire, però més haurien valgut per als pobres.

O sumar-les a l'homenatge a Lluís Bello, que aquest ho mereix de debò.

J. A. S.

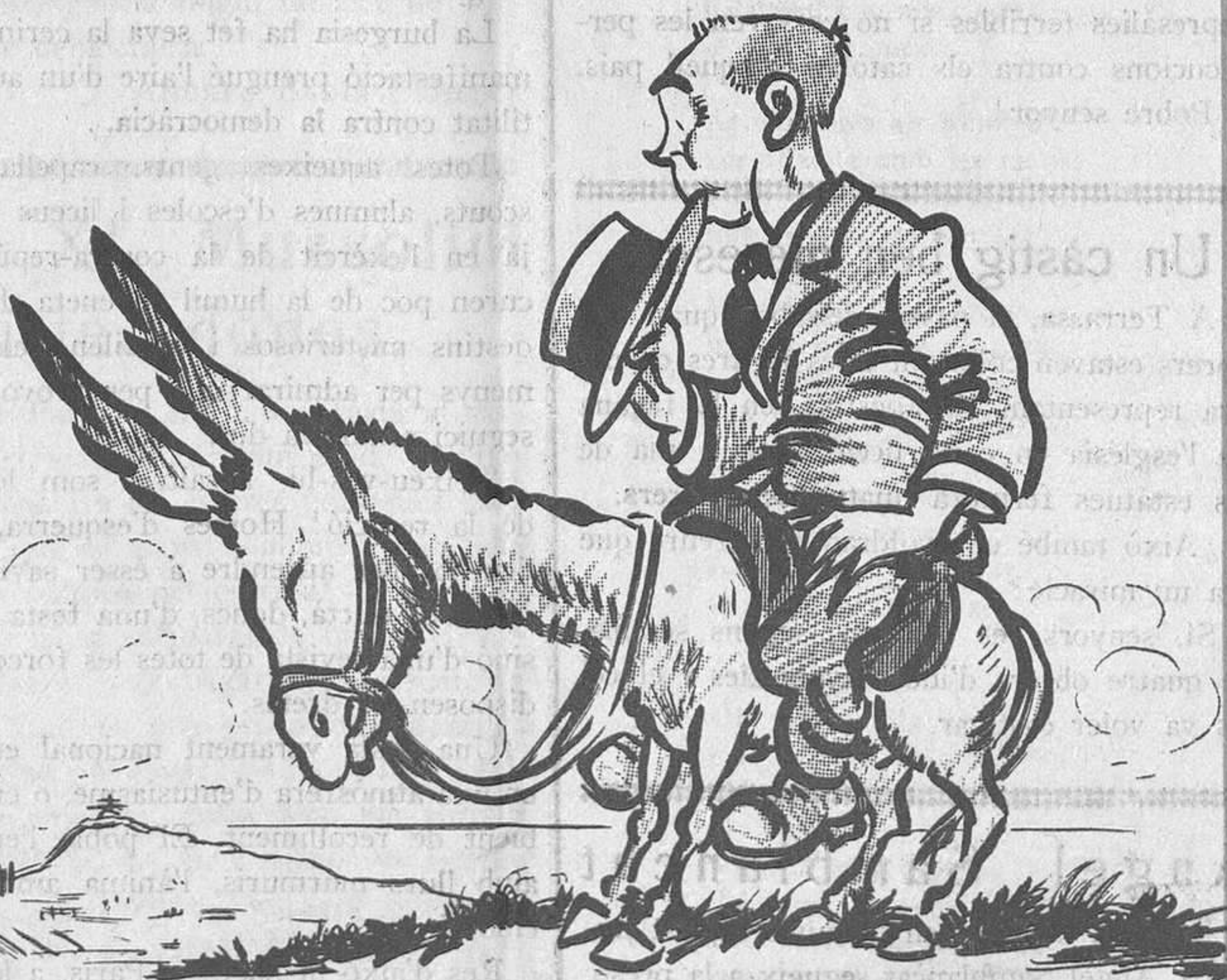

Hom diu que Déu Nostre Senyor ha tocat el cor de l'assassí Mertorino, aquell joier de França que va cremar un corredor de joies i se li va quedar els diners. Tant és així, que de resultes d'haver estat afavorit amb la divina gràcia l'esmentat delinqüent s'ha convertit a la religió catòlica i ha demanat ésser casat per l'Església.

No hi tenim res a dir, però trobem que Déu Nostre Senyor podia haver fet el miracle una mica abans, amb el qual s'hauria evitat el crim i s'haurien estalviat feina agutzils, jutges i advocats.

La "Sociedad de Hijos de Madrid" ha obert un concurs de dones "guapes" i de mantellines.

Si Barcelona prenia part en aquest concurs, estem segurs de què no hi faria cap mal paper, pel que respecta a la primera part: ara, pel que toca a les mantellines, creiem que Madrid se n'emportaria la palma.

QUI SAP SI TE RAO

—Aquests japonesos que han donat la volta al món... Res! Això no té importància. La qüestió és donar-la amb un ase!

Al "music-hall" "Ba-ta-clàn" s'hi va calar foc el diumenge passat i es van cremar varis vestits de coblejadora. Hom diu que el fet fou casual, mes nosaltres creiem que, en semblants llocs, on els homes i les dones hi estan tan barrejats, el responsable del sinistre no és altre que el dimoni. Ja sabeu allò de:

"El hombre es fuego,
 la mujer estopa,
 viene el diablo y sopla..."

Al teatre Victòria s'anuncia la propera estrena d'una obra del mestre Guerrero titulada "Los faroles"...

Sempre ens ho havíem pensat que l'autor de "La Montería" era un "farolero".

Sembla que el "Barça" té a favor seu grans probabilitats de guanyar el campionat d'Espanya.

No li tenim cap malícia, mes gairebé desitgem que perdi per tal d'estalviar-nos la murga dels futbolistes que ompliran Barcelona amb les seves cridories i estarem més de quinze dies sense poder parlar de res més.

Si el futbol no servis més que per matar una estona del diumenge a la tarda, no hi tindríem res a dir; però, malauradament, és un hàbil anestèsic que hom utilitza per a què el poble no es recordi d'altres coses.

A Perpinyà acaben d'inaugurar una plaça de "toros".

Ja veureu com, de mica en mica, anirem espanyolitzant Europa.

La senyoreta Maria Luz Morales va donar una conferència sobre cinema a l'"Associació d'Empresaris de Catalunya" i va dir que la prehistòria del setè art arrenca de l'edat de pedra.

Després afegí que sent gran estimació pel cinema per haver-lo vist néixer.

No voldríem ofendre la senyoreta Maria Luz Morales; però si és cert que els començaments cinematogràfics es remunten a l'edat de pedra i ella va tenir la sort de presenciar-los, ens inspira un gran respecte i una gran veneració.

L'altre dia, una senyora de trenta i "pico" d'anys, molt ben conservada, va fer-se mal amb una màquina de tallar pernil.

Ja se sap que aquesta és una feina molt exposada per a una "jamona".

La Premsa diària ja fa dies que es pregunta quan aixecarà el vol Pavió "Jesús del Gran Poder". Quan Déu vulgui, homes; quan Déu vulgui.